

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **B. D.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 1. 6. 2018, č. j. 041873/2018/KUSK/OSA/
ZAM, sp. zn. SZ_041873/2018/KUSK/2,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Mělník, odboru dopravních a správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 2. 2018, č. j. 10486/DSA/18/JABA, sp. zn. DSA/16733/JABA (dále

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“) a přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena souhrnná pokuta ve výši 3 500 Kč a podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce uplatnil v žalobě řadu námitek. Konkrétně namítal, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s Návodem k obsluze měřicího zařízení RAMER 10C (dále jen „návod k obsluze“), že vozidlo, které je na výstupu z rychloměru, není vozidlem žalobce, že rozhodující úřední osoby jsou podjaté, že není zřejmé, proč byla při měření zohledněna právě odchylka 3 km/h, že nebyla zohledněna pro žalobce příznivější nová právní úprava, že při ukládání sankce nebylo přihlédnuto ke všem přitěžujícím a polehčujícím okolnostem a rozhodnutí jsou tak nepřezkoumatelná, či že sankce byla uložena podle nesprávného, resp. neexistujícího ustanovení zákona o silničním provozu. Závěrem žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním jeho osobních údajů a osobních údajů jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu. Z důvodu značné rozsáhlosti uvádí soud bližší argumentaci žalobce až dále v odůvodnění rozsudku.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádřil se k jednotlivým námitkám. Z důvodu značné rozsáhlosti žalobních bodů uvádí soud argumentaci žalovaného také až dále v odůvodnění rozsudku.
4. V replice na vyjádření žalovaného se pak žalobce vyjadřuje k některým argumentům žalovaného. Opět z důvodu jejich obsáhlosti budou uvedeny dále v odůvodnění a zahrnuty do vypořádání žalobních bodů.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

5. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně obdržel od Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, dopravního inspektorátu územního odboru Mělník oznámení přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu ze dne 15. 3. 2017, č. j. KRPS-81004-6/PŘ-2017-010606 (dále jen „oznámení přestupku“), ve kterém je konstatováno, že *„dne 11. 3. 2017 v 08:43 hodin řídil pan B. D. v obci Byšice na silnici I/16 OA X, rz X, r. v. 2011, barva Š. M.. [...] Řidiči bylo sděleno, že vozidlu, které řídí, byla naměřena rychlost v obci Byšice radarem R10C na silnici I/16 u č. p. 254 a to 79 km/h v místě, kde je povolena rychlost do 50 km/h, číslo fotky 1449, čas 05:43 hodin. Dále bylo řidiči sděleno, že vozidlo, které řídí, má propadlou technickou kontrolu – platnost do 9. 3. 2017 [...]“*.
6. Doručením žalobci dne 25. 4. 2017 zahájil správní orgán I. stupně přestupkové řízení za přestupky podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu pro porušení § 5 odst. 1 písm. a) a § 18 odst. 4 téhož zákona a předvolal žalobce k ústnímu jednání. Pro zastupování v tomto správním řízení žalobce udělil plnou moci Ing. M. J.. Dne 15. 5. 2017 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření žalobce, který vznesl námitku rozpornosti provedeného měření rychlosti s návodem k obsluze, což doložil vzorcem, z něhož má být patrné, že žalobcovo vozidlo bylo vyfotografováno pod jiným úhlem, než pod jakým fotografováno být mělo. Rovněž zpochybnil, zda obsluha měřicího zařízení ustavila vozidlo v souladu s návodem k obsluze před tím, než započala s měřením. Dne 27. 6. 2017 žalobce vznesl námitku podjatosti proti každému zaměstnanci

správního orgánu I. stupně, včetně tajemníka a starosty, místostarosty města Mělník. O těchto námitkách rozhodovali jednotliví představení správního orgánu I. stupně, resp. žalovaný postupně s tím, že poslední odvolací rozhodnutí ve věci namítané podjatosti byla žalovaným vydána dne 14. 5. 2018.

7. Dne 22. 2. 2018 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu „porušením § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, kterého se dopustil z nedbalosti vědomé, když dne 11. 3. 2017 v 08:43 hod. v obci Byšice na silnici 1/16 u domu č. p. 254 řídil motorové vozidlo tovární značky M. B., registrační značky X a byla mu naměřena silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C rychlost 79 km/hod. (po odečtení tolerance měřícího zařízení 76 km/hod.), v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/hod. Došlo tak k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o nejméně 26 km/hod.“ a přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu „porušením § 5 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích, kterého se dopustil z nedbalosti nevědomé, když dne 11. 3. 2017 v 08:43 hod. v obci Byšice na silnici 1/16 u domu č. p. 254 řídil motorové vozidlo tovární značky M.B., registrační značky X a kontrolou vozidla bylo zjištěno, že nesplňuje technické podmínky pro provoz na pozemních komunikacích - platnost technické kontroly skončila dne 9. 3. 2017.“ Za uvedené jednání byla žalobci uložena podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) a § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 3 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
8. Dne 13. 3. 2018 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání podané elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu. Přípisem doručeným dne 23. 3. 2018 vyval správní orgán I. stupně žalobce k odstranění vady absence podpisu a k doplnění odvolání o odvolací námitky v souladu s ustanovením § 82 odst. 2 správního řádu. Žalobce odvolání doplnil v tom smyslu, že měření bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze a navrhl provést důkaz výsledkem zasahující hlídky, dále že se správní orgán I. stupně nevypořádal s jím předloženým důkazem – vzorcem – který předložil na podporu svého tvrzení, že nebyl zjištěn stav věci v souladu se zásadou materiální pravdy, že vozidlo, které je na výstupu z rychloměru není vozidlem žalobce, že není přezkoumatelná použitá odchylka měření, neboť její užití nebylo nijak zdůvodněno, že není zřejmé, jak správní orgán I. stupně dospěl k výši sankce a odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2013, č. j. 5 As 280/2016-23 a ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 As 64/2005-63 a Krajského soudu v Ústí na Labem, pobočky v Liberci, č. j. 59 A 40/2011-132. Dále namítal, že se správní orgán I. stupně nezabýval tím, zda novější právní úprava není pro žalobce příznivější a současně tvrdí, že tomu tak je, neboť zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) umožňuje uložit pokutu pod spodní hranici sankční sazby či výslovně zakotvuje polehčující okolnosti. Žalobce rovněž namítal, že bylo přihlédnuto k již zahlazeným přestupkům žalobce.
9. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V odůvodnění uvedl, že neshledal žádné vady, které by zakládaly nesprávnost či nezákonnost postupu správního orgánu I. stupně. Protiprávní jednání bylo žalobci spolehlivě a nade vší pochybnost prokázáno zejména fotografií pořízenou „Silničním radarovým rychloměrem RAMER 10 C“, v. č. měřidla 15/0233 a v. č. senzoru 15/0878 (dále jen „rychloměr“), zachycující osobní motorové vozidlo žalobce při překročení rychlosti. Z fotografie (záznamu) pak nepochybně vyplývá, že v měřeném úseku silnice č. I/16, v obci Byšice bylo

v inkriminovaném čase a místě zdokumentováno osobní motorové vozidlo tovární značky M. B., registrační značky X, kterému byla rychloměrem naměřena rychlost jízdy 79 km/h. Žalovaný neměl žádné pochybnosti o tom, že šlo o vozidlo řízené žalobcem, ani o výši naměřené rychlosti, což dovodil z Ověřovacího listu č. X s dobou platnosti do 30. 11. 2017. K námitce provedení měření v rozporu s návodem k obsluze žalovaný uvedl, že jde o nepodložené a spekulativní tvrzení, přičemž výpočet, který žalobce doložil v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně neakceptoval. Žalovaný uvedl, že radarový rychloměr pracuje zcela automaticky a při výskytu chyby dojde k automatické anulaci výsledku měření nebo přímo k vypnutí přístroje. Nadto, měření rychlosti provádějí vždy proškolení policisté. Provádění důkazu návodem k obsluze a výsledkem policejní hlídky měl žalovaný za nadbytečné. K námitce nejasného odečtu odchylky žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně toto v prvostupňovém rozhodnutí neuvedl, nicméně jde o odchylku odečtenou ve prospěch žalobce zcela v souladu s návodem k obsluze. K námitce nedostatečného zdůvodnění uložené sankce žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně sice nehodnotil při úvaze o výši pokuty veškeré okolnosti, nicméně sankce byla uložena mírně nad spodní hranici zákonného rozpětí, s čímž se žalovaný ztotožnil. K námitce nevzetí v úvahu případnou příznivější právní úpravu zákona o odpovědnosti za přestupky žalovaný zdůvodnil svůj postup odkazem na ustanovení § 112 odst. 4 tohoto zákona a dodal, že za projednávané přestupky se pokuty uloží jak podle zákona č. 200/1990 Sb., ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „přestupkový zákon“), tak podle zákona o odpovědnosti za přestupky zcela ve stejném rozpětí. Nelze pak bez dalšího za příznivější zákon považovat pouze ten zákon, podle kterého lze snížit pokutu pod spodní hranici.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu:

10. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
11. Soud k rozhodnutí o žalobě nařídil jednání, k němuž se zástupce žalobce, ač řádně předvolán, bez omluvy nedostavil (o odročení tedy nežádal); byly tak splněny podmínky pro rozhodnutí v nepřítomnosti žalobce, resp. jeho zástupce. Přítomný pověřený pracovník žalovaného setrval na svých dosavadních procesních stanoviscích a odkázal na vyjádření včetně jejich doplňků, obsahující důkazní návrhy. Soud sdělil podstatný obsah návodu k obsluze v částech, vztahujících se k funkci rozpoznávání registračních značek, jde konkrétně o obr. 80 „Obrazovka měření“ na str. 87 a legendu na str. 88, z nichž se podává, že kolonka RZ zobrazuje rozpoznanou registrační značku vozidla. Kolonka „Vozidlo“ zobrazuje informace o změřeném vozidle, pokud je najde v instalované databázi vozidel. Podmínkou je rozpoznání registrační značky. Z obr. 94 „Obrazovka“ pro editaci přestupku a legendy na str. 104 vyplývá, že v kolonce 2 se zobrazuje registrační značka pomocí zobrazené klávesnice - v případě, že je špatně rozpoznáno. Ze strany 106 vyplývá, že v zařízení existuje elektronický deník, do kterého se zapisují kritické chyby zařízení a dále informace o zapnutí a vypnutí zařízení a blesku, o přihlášení a odhlášení uživatele, o zapnutí a vypnutí přenosu snímku, o zamknutí pracovní plochy, o zaplnění disku, o zapnutí a vypnutí dobíjecí baterie. Ze str. 127 návodu k obsluze vyplývá, že funkce ANPR zobrazí obrazovku s informacemi o modulu pro automatické rozpoznávání registračních značek a modulu pro správu databází a dále, že všechny verze zařízení

RAMER 10 mohou mít aktivovanou funkci automatického čtení registračních značek, a pokud to umožňuje legislativa, i funkci přístupu do hlavní databáze vozidel a databáze hledaných vozidel. Funkce se povolí v nastavení radaru a zařízení musí být doplněno softwarovým klíčem umožňujícím činnost funkce. Tato funkce je aktivní i při režimu radaru Video (Měření - Režim - Video), tj. nemusí být zahájen záznam videosekvence pomocí tlačítka Start. Dále je tato funkce aktivní v režimu měření Start/stop. Na str. 131 se uvádí, že v případě výskytu jakékoliv chyby se objeví na obrazovce chybové hlášení. Po vyhledání v seznamu chybových hlášení je třeba se řídit uvedenou informací. V případě kontaktu na servis, je třeba uvést všechny údaje z chybového hlášení. V případě neznámého chybového hlášení je třeba okamžitě kontaktovat servis. Dále soud sdělil podstatný obsah Uživatelské příručky RAMER 10C (dále jen „uživatelská příručka“), v částech vztahujících se k funkci rozpoznávání registračních značek. Z části 3.2. „Měření rychlosti“ na str. 11 se podává, že v obou režimech měření rychlosti může být aktivována funkce ANPR automatického rozpoznávání registrační značky měřeného vozidla. Z legendy ke „Kartě“ (obrazovce) měření soud zjistil totéž, co již bylo konstatováno z návodu k obsluze na str. 87 a 88. Z legendy k obr. 31 „Obrazovka pro editaci“ se zjišťuje, že v kolonce 2 se zobrazuje registrační značka rozpoznaná ANPR, přičemž v kolonce 4 je možná editace registrační značky pomocí zobrazené klávesnice – v případě, že je špatně rozpoznáno. Z textu příručky na str. 70 plyne, že funkce rozpoznávání může být zapnuta nebo vypnuta, přičemž stav rozpoznávání se zobrazuje v menu pro nastavení ANPR. Dále je uvedeno, jakým způsobem lze funkci vypnout či zapnout. Soud dále provedl důkaz situačním plánkem (č. l. 105), jenž si opatřil z aplikace mapy.cz, z něhož vyplývá, že úsek od bodu Start do bodu Cíl je zcela rovný.

12. Soud dále provedl výslech svědků, členů policejní hlídky, která prováděla uvedeného dne v daném místě kontrolu dodržování rychlosti vozidel. Svědky navrhl a jejich jména sdělil soudu žalovaný v doplňcích vyjádření ze dne 3. 9. 2021 a 10. 9. 2021.
13. Svědkyně prap. Ž. V. uvedla, že si na případ žalobce pro odstup času nepamatuje. Prohlásila však, že s ohledem na služební číslo X, jež je jejím služebním číslem a jež je uvedeno v záznamu o přestupku, byla tehdy členkou zasahující hlídky, která nastavila a obsluhovala rychloměr, k čemuž byla proškolená. Popsala, že byla v policejním vozidle, které zaznamenávalo rychlost projíždějících vozidel, zbylí dva členové hlídky vozidla, u nichž bylo automatickým zařízením zaznamenáno překročení rychlosti, zastavovali. V případě zaznamenání překročení rychlosti nahlásila členům zastavující hlídky typ a barvu vozidla spolu s částí registrační značky (poslední 3 čísla). Na měřicím zařízení běžně nastavovala funkci automatického zaznamenávání registračních značek. Pokud nebyla na fotografii v záznamu o přestupku zaznamenána registrační značka vozidla, příčinou mohlo být slunce vystoupivší z mraků, které znemožní automatické zaznamenání registrační značky; v takovém případě byla registrační značka editována do spodní části záznamu o přestupku ručně. Ruční zaznamenávání registračních značek nebylo ojedinělé, stávalo se tak zhruba v jednom z pěti případů. Úsek měření rychlosti mezi obcí Byšice a Liblice si pamatuje, měřili u č. p. 254, jde o rovný a přehledný úsek. Z měřicího vozidla je vidět až k autobusové zastávce, kde stála hlídka zastavující vozidla. Po celou dobu až do zastavení vozidla vždy sledovala obrysy změřeného vozidla, aby nedošlo k záměně.
14. Svědek prap. T. L., služební číslo X, uvedl, že si na případ žalobce pamatuje, zastavil ho při silniční kontrole měření rychlosti na daném místě. Měřicí zařízení nenastavoval, jeho úkolem bylo zastavovat vozidla na základě údajů nahlášených radiostanicí, jež je umístěna

v měřicím vozidle. Nahlašován je typ vozidla, barva a část registrační značky, někdy i místo v koloně, aby nedošlo k záměně vozidel. Souhrn informací o vozidle nahlášených obsluhou radaru si zpětně ověřuje. Na daném místě měří často, proto si ho pamatuje, jde o rovný, přehledný úsek. Kdyby vozidlo odbočilo, nemohl by ho zastavit, protože by k němu nedojelo. V daném případě měl vozidlo žalobce stále pod dohledem, vozidlo, jež řídil žalobce, zastavil, takže k němu muselo dojet. Nečitelnost registrační značky na fotografii v záznamu o přestupku může být způsobena řadou faktorů, např. sluncem. Registrační značka uvedená v dolní části záznamu o přestupku a v úředním záznamu o oznámení přestupku, je nahlášena obsluhou radaru.

15. Svědek prap. M. P., služební číslo X, uvedl, že si na případ žalobce přesně nepamatuje, ale vybavuje si, že měření probíhalo v obci Liblice a vozidlo bylo zastaveno v Byšici. Od okamžiku změření rychlosti vozidla, do okamžiku jeho zastavení, je vozidlo po celou dobu sledováno až do cílového místa, na kterém je vozidlo zastaveno. Od člena hlídky, který je v měřicím vozidle, mají nahlášeny identifikační údaje o vozidle, které si zpětně ověřuje. K záměně nemohlo dojít, protože jde o přehledný úsek. Měřicí zařízení disponuje funkcí automatického zaznamenávání registračních značek. Zda byla tato funkce nastavena, neví, protože nastavení nebylo jeho úkolem.

Posouzení žalobních bodů

16. Soud předesílá, že o žalobě rozhoduje podruhé poté, co předchozí rozsudek ze dne 29. 11. 2019, č. j. 44 A 41/2018-36, zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 16. 4. 2020, č. j. 1 As 485/2013-36. Ve zrušovacím rozsudku zdejšímu soudu vytkl, že nebylo ani v řízení před správními orgány ani v soudním řízení prokázáno, že údaj o registrační značce vozidla v záznamu o přestupku uvedený pod fotografií automaticky vyplňuje rychloměr, resp. že jí sám automaticky přečte a zaznamená, ačkoliv na fotografii ve tmě není viditelná. Nejvyšší správní soud konstatoval, že žalobce (stěžovatel) zpochybnil závěr krajského soudu s tím, že z návodu k obsluze daného rychloměru vyplývá, že údaje pod fotografií doplňují manuálně policisté při tištění záznamu (návod ale nepřiložil). Otázka, zda je tento údaj v záznamu o přestupku vyplňován automaticky či manuálně policistou, zůstala tedy sporná. Za uvedené situace tak nelze uzavřít, že by ze záznamu o přestupku, resp. fotografie, která je jeho součástí, bylo jednoznačně seznatelné, že změřeno bylo skutečně vozidlo stěžovatele. Tato skutečnost tak bez pochyb vyplývá toliko z oznámení přestupku vypracovaného zasahující policejní hlídkou. Za takové situace nelze krajskému soudu přisvědčit, že by správní orgán shromáždil sadu důkazů, z nichž jednoznačně vyplývá skutečnost, že se přestupku dopustil právě stěžovatel. Žalovaný ostatně sám uvedl, že o skutečnosti, že bylo změřeno vozidlo stěžovatele, vypovídá fotografie až v souvislosti s oznámením přestupku. Z fotografie rovněž nelze jednoznačně dovodit skutečnost (jak tvrdí krajský soud), že šlo o rovný a přehledný úsek a je prakticky vyloučeno zastavení jiného vozidla. Přitom ani z oznámení přestupku nevyplývá, že zasahující hlídka měla vozidlo stále na dohled a nemohlo dojít k jeho záměně. K této otázce považoval Nejvyšší správní soud za vhodné doplnit dokazování výsledkem zasahujících policistů, které žalovaný ve vyjádření k žalobě sám navrhoval. Nejvyšší správní soud naopak přisvědčil závěru zdejšího soudu o nevěrohodnosti tvrzení žalobce, podle něhož má jeho vozidlo na boku polep, a proto nemohlo být změřeno jeho vozidlo, a nepřisvědčil ani námitce o nesprávném měření, kterou stěžovatel odůvodňoval provedením měření pod nesprávným úhlem. Žalobními námitkami, které Nejvyšší správní soud vypořádal (viz výše), se proto soud dále nezabýval a v plném rozsahu odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu (viz níže).

Měření rychlosti provedeno v rozporu s návodem k obsluze a Vozidlo, které je na výstupu

z rychloměru, není vozidlem žalobce

17. Pokud jde o tvrzení žalobce, že měření rychlosti proběhlo v rozporu s návodem k obsluze a že v doplnění odvolání svá tvrzení podložil výpočty a uvedl vzorec, dle kterého výpočty provedl, a dále k námitce ohledně toho, že nebylo změřeno jeho vozidlo, které mělo na bocích polep, okazuje na bod 16 tohoto rozsudku, v němž již konstatoval, že tyto námitky vyhodnotil Nejvyšší správní soud jako nedůvodné a proto se jimi zdejší soud již nebude blíže zabývat. Pro připomenutí důvodů, pro které shledal Nejvyšší správní soud uvedené žalobní (kasační) body nedůvodnými, činí zdejší soud součástí odůvodnění svého rozsudku body 20 a body 22 až 26 rozsudku Nejvyššího správního soudu, s nimiž se plně ztotožňuje: [20] *Lze nicméně přisvědčit závěru krajského soudu o nevěrohodnosti tvrzení stěžovatele, podle něhož má jeho vozidlo na boku polep, a proto nemohlo být změřeno jeho vozidlo. Stěžovatel totiž toto své tvrzení nijak nedoložil, např. fotografií svého automobilu zobrazující tvrzený polep. Správní orgány skutečně nejsou povinny prokazovat neexistenci tvrzeného polepu na stěžovatelově vozidle, případně jakákoliv jiná nepodložená tvrzení obviněného z přestupku.* [22] *Nejvyšší správní soud nepřisvědčil druhému okruhu kasační argumentace, a tedy, že měření bylo provedeno nesprávně, v rozporu s návodem k obsluze. Stěžovatel se domníval, že ke změření rychlosti došlo pod nesprávným úhlem 11 stupňů, což ve správním řízení dokládal vlastním matematickým výpočtem.* [23] *Správností matematických výpočtů, případně geometrické analýzy, jež mají prokazovat nesprávný úhel měření, se správní soudy ve věcech přestupců, které zastupoval advokát Mgr. Václav Voříšek (stejně jako v nyní posuzované věci, nebo advokát Mgr. Jaroslav Topol), opakovaně zabývaly. Převážně však nepovažovaly předložený výpočet za relevantní zpochybnění správnosti provedeného měření. Je třeba uvést, že stěžovatel ani jeho obecný zmocněnec či právní zástupce nejsou odborníky na měření rychlosti, po obsahové stránce tak výpočet nepřesahuje rovinu vlastního tvrzení stěžovatele (viz rozsudky NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017-42, body 19 a 20, ze dne 31. 7. 2018, č. j. 1 As 279/2017-44, bod 56, ze dne 31. 10. 2018, č. j. 4 As 270/2018-41, bod 10, ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33, či rozsudek Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 7. 1. 2019, č. j. 60 A 18/2016-24, bod 20, nebo rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 2. 2019, 1 As 485/2019 č. j. 28 A 12/2017-46, bod 43). Na rozdíl od odkazovaných případů v nyní posuzované věci nebyl výpočet úhlu předložený stěžovatelem postaven na úvaze o umístění měřicího zařízení v okamžiku měření rychlosti (kterou soudy považovaly za ničím nepodloženou); stěžovatel zde uvádí, že vycházel z polohy měřeného vozidla a poloha měřicího vozidla je naopak vypočítávána. Soud má však za to, že ani v tomto případě nelze přeložený výpočet považovat za relevantní zpochybnění správnosti měření.* [24] *V této otázce lze rovněž odkázat na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 11. 2018, č. j. 33 A 16/2017 - 38, bod 22, který se vyjádřil k relevanci výpočtu správnosti úhlu měření provedeného měřicím přístrojem RAMER 10 C (který byl použit rovněž v nyní posuzovaném případě) následovně: 22. Kromě toho je vhodné poukázat na skutečnost, že zásadní nedodržení úhlu měření, které žalobce svým výpočtem dovodil, by se projevilo buď naměřením nižší než skutečné rychlosti ve prospěch žalobce (větší úhel) nebo tím, že by se vozidlo na snímku či v radarovém svazku vůbec nenacházelo, jak bylo prvostupňovým správním orgánem výslovně uvedeno. Z návodu k obsluze (s. 72) vyplývá, že „úhel radarové hlavy a digitální kamery se nastaví pouze jejich otočením do správného směru v aretovaných držácích. Držáky mají pevně nastavenou aretaci na 22° pro radarovou hlavu a 19° pro digitální kameru.“ Ze snímku v záznamu měření je zřejmé, že byl pořízen rychloměrem nastaveným na vzdálenost 60m při nastavení objektivu na ohniskovou vzdálenost 48mm. Měření tedy proběhlo v maximální dosahové vzdálenosti, a to za použití „zoomu“. To potvrzuje již učiněný závěr o tom, že správné ustavení vozidla a dodržení úhlu měření lze spolehlivě*

ověřit ze záznamu o přestupku, který je vypracován na základě automaticky vygenerovaných hodnot (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016, č. j. 5 As 173/2015 - 43). Nastavení do správného úhlu 22° je navíc předpokládáno samotnou konstrukcí držáků radarové hlavy, takže není pravděpodobné, že by mělo docházet k jejímu chybnému ustavení s odchylkou několika stupňů, jak usuzuje žalobce, ledaže by samotné služební vozidlo bylo ustaveno zcela nesprávně. Krajský soud uzavírá, že v nyní posuzované věci nevystaly ohledně skutkového stavu díky použití kontrolní šablony žádné pochybnosti, jejichž odstranění by vyžadovalo další dokazování.“ [25] Nejvyšší správní soud navíc již opakovaně v souvislosti s použitím měřicího zařízení RAMER 10 C konstatoval, že pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je tedy vytvořen radarem záznam, tak měřicí jednotka vyhodnotila proces měření jako správný (viz např. rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51). Správní spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný. Ostatně i žalovaný v napadeném rozhodnutí upozornil, že měřicí přístroj pracuje zcela automaticky a při výskytu chyby dojde k automatické anulaci výsledku měření nebo přímo k vypnutí přístroje. K tomu ovšem v nyní posuzovaném případě nedošlo. [26] Je tak třeba přisvědčit krajskému soudu, že o správnosti provedeného měření nebylo pochyb a nebylo tak ani namístě, aby správní orgány vyvracely správnost předloženého výpočtu.

18. K námitce, v níž žalobce poukazoval na to, že nebylo změřeno jeho vozidlo, protože v záznamu o přestupku není na fotografii čitelná registrační značka jeho vozidla, která je zaznamenána až v dolní části tohoto záznamu, soud na základě provedeného dokazování čtením vybraných pasáží návodu k obsluze a příručky má za zcela prokázané, že užitý rychloměr funkcí automatického rozpoznávání registračních značek disponuje. Svědkyně, prap. Ž .V., k tomu vypověděla, že při měření rychlosti obvykle a běžně tuto funkci nastavovala a byla k tomu i proškolená. Svědek, prap. T. L., uvedl, že si na případ žalobce pamatuje, tohoto řidiče v předmětném vozidle zastavil, měl k němu nahlášeny potřebné identifikační údaje (typ vozidla, barvu a část registrační značky). Je proto vyloučeno, aby nešlo o vozidlo žalobce, protože vozidlo měl až do okamžiku, než k němu došlo a kdy ho také zastavil, na dohled, neboť jelo po přehledném a rovném úseku, který svědek zná, protože tam běžně měří rychlost vozidel. Skutečnost, že členové policejní hlídky si vždy od okamžiku zaznamenání překročení rychlosti do zastavení vozidla, předávají údaje v rozsahu: typ vozidla, barva a část registrační značky, pak potvrdili všichni slyšení svědci. Soud proto nemá pochyb o tom, že kontrolováno a zastaveno bylo právě vozidlo žalobce. Svědkyně prap. Ž. V. (a shodně i prap. T. L. pak soudu v dostatečné míře objasnila, že příčinou toho, že v záznamu o přestupku není na fotografii uvedena registrační značka měřeného vozidla, může být např. situace, kdy prší a náhle vysvitne slunce, v takovém případě policista edituje registrační značku ručně. Soud k tomu dodává, že takovou situaci může být podle jeho názoru i tma, kdy může dojít ke změně viditelnosti osvětlením ze strany jedoucích vozidel či ustoupením nebo naopak příchodem mračen apod.
19. Za situace, kdy členové policejní hlídky zcela shodně uvedli, že měli měřené vozidlo v daném rovném a přehledném úseku pod stálým dohledem, pak navzdory tomu, že registrační značka není na fotografii v záznamu o přestupku čitelná, bylo možné tuto editovat, protože skutkový děj svědčí o tom, že bylo změřeno právě vozidlo žalobce, který vozidlo, které bylo zastaveno, řídil a zasahující hlídce k němu předložil také doklady. Nemohlo tedy dojít k záměně vozidla. Tento žalobní bod považuje soud za nedůvodný.

20. Soud tedy shrnuje, že nemá jakékoliv pochybnosti o tom, že se jednalo o vozidlo, které v inkriminovanou dobu řídil žalobce. Záznam o přestupku rovněž obsahuje údaje o měřeném vozidle i použitém měřicím zařízení, čase a místě měření a naměřených hodnotách. Správní spis obsahuje též oznámení o přestupku z místa obsahující popis dané události, ověřovací list rychloměru platný v době spáchání přestupku a oznámení přestupku, ze kterého vyplývá, že zasahující policisté jednali poté přímo s žalobcem jakožto řidičem vozidla, jenž také hlídce předložil občanský průkaz č. X a řidičský průkaz X. Soud proto uzavírá, že naplnění skutkové podstaty přestupku i to, že tento přestupek spáchal žalobce ve vozidle jím řízeném, bylo podpořeno navzájem nerozpornou a přesvědčivou sadou důkazů opatřených ze strany správních orgánů a doplněných důkazy provedenými soudem. Tvzení žalobce tak již nejsou sto založit rozumné pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS).

Námítka podjatosti úředních osob

21. Žalobce namítá, že správní orgány obou stupňů se nedostatečně zabývaly jeho námitkou podjatosti a neprovedly jím navržené dokazování, zda jsou jednotlivé úřední osoby finančně motivovány k tomu, aby rozhodovaly v neprospěch obviněných z přestupků. Nebylo tak vedeno žádné dokazování k podstatě námitky podjatosti, tedy zda systém odměňování úředníků skutečně existuje a tedy je dána podjatost nebo minimálně důvodná pochybnost o nepodjatosti nebo žádný takový systém neexistuje. Správní orgány tedy nepostupovaly v souladu s požadavky spravedlivého procesu, protože žalobci neumožnily prokázat, že námitka podjatosti je důvodná. Ve věci tak současně zůstala panovat pochybnost, zda je správní orgán nepodjatý, protože nebylo umožněno prokázat opak a opak prokázán nebyl. Dle žalobce samotný negativní přístup správních orgánů k provedení objektivního dokazování vzbuzuje pochybnost o nepodjatosti správního orgánu, neboť pokud by systém odměňování skutečně neexistoval, správní orgány by neměly důvod navrhované dokazování neprovést.
22. Žalovaný k této námitce uvádí, že ji považuje za obstrukční a navrhuje aplikovat tehdy sice ještě neúčinnou, ale přílehavou právní úpravu ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu, ve znění zákona č. 176/2018 Sb.
23. V replice k tomuto žalobnímu bodu žalobce uvedl, že s názorem žalovaného nesouhlasí, neboť v době rozhodování správních orgánů předmětná novela správního řádu nebyla účinná a správní orgány se jí nemohly řídit. Žalobce je rovněž toho názoru, že na jím vznesenou námitku podjatosti tato právní úprava vůbec nedopadá, neboť nenamítal podjatost z důvodu pracovněprávního vztahu k zaměstnanci územního samosprávného celku, ale z důvodu tvrzené hmotné zainteresovanosti na vybraných pokutách.
24. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 27. 6. 2017 vznesl námitku podjatosti proti každému zaměstnanci správního orgánu I. stupně bez ohledu na jejich funkci a postavení v organizační struktuře, včetně starosty, místostarosty a tajemníka. O těchto námitkách podjatosti postupně rozhodli usneseními jednotliví představení úředních osob v souladu s § 14 odst. 4 správního řádu a v těch případech, ve kterých žalobce podal odvolání, též žalovaný. Soud k žalobní námitce přezkoumal i tato rozhodnutí, neboť proti nim nelze podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu podat samostatnou žalobu; brojit proti rozhodnutí o námitce podjatosti je možno až v rámci žaloby proti meritornímu rozhodnutí ve věci.

25. Soud (ve shodě se svým předchozím rozsudkem) předně uvádí, že žalobní body týkající se nevypořádání odvolacích námitek a námítka podjatosti jsou pouze obecného znění. Soud na tomto místě připomíná, že žalobce podával proti jednotlivým usnesením ve věcech podjatosti opakovaně pouze blanketní odvolání a neuvedl, v čem spatřuje věcnou nesprávnost vydaných usnesení. Žalovanému pak nezbylo než přezkoumat toliko soulad postupu jednotlivých představených s právními předpisy a v jeho postupu soud žádných vad neshledal. V žalobě pak žalobce opakuje tutéž obecnou argumentaci, kterou přednesl již v podaných námitkách podjatosti ze dne 27. 6. 2017 a nikterak nespecifikuje důvody podjatosti, které přdestřel v obecné rovině. Soud zastává názor, že námitka podjatosti by měla být dostatečně konkrétní a to v tom smyslu, aby z ní bylo vůbec seznatelné, v čem je spatřován poměr úřední osoby k věci, účastníkovi řízení či jeho zástupci/zmocněnci a dále musí být popsán zájem, který by měla úřední osoba na dané věci mít. Již sama povaha podání ze dne 27. 6. 2017, kterým byla namítnuta podjatost všech v úvahu připadajících osob správního orgánu I. stupně, vylučuje, aby bylo takové podání dostatečně individualizované, a aby vůbec vzbuzovalo pochybnosti o podjatosti úředních osob rozhodujících v konkrétním řízení o přestupku žalobce. Příléhavé je v tomto ohledu konstatování Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 As 107/2013 – 30, ve kterém shrnul, že *„[o]becně k problematice posuzování objektivního způsobu vedení řízení před správními orgány považuje Nejvyšší správní soud za potřebné zdůraznit, že nelze jen tak účelově obvinít úředníka z podjatosti hromaděním difamujících spekulací a kombinací a očekávat, že bez přesvědčivých důkazů, případně s účelově vytvářenými „důkazy“ nebo dokonce bez důkazů, bude takové obvinění „z opatrnosti“ akceptováno. Takové snahy, směřující k paralyzování výkonu státní správy, nemají nic společného s ochranou jakýchkoli oprávněných zájmů a v principu škodí také ochraně veřejných subjektivních práv účastníků řízení před správními soudy.“*
26. Soud nesdílí názor žalobce, že námitku podjatosti je možné vznášet v takto obecné a nadto spekulativní rovině, aniž by bylo uvedeno, která konkrétní úřední osoba má být podjata a jaké konkrétní důkazy či alespoň relevantní indicie o tom svědčí. Z předmětného podání žalobce se nic takového kromě spekulace o možné existenci jakéhosi blíže nespecifikovaného systému finanční motivace úředních osob nepodává. Dle názoru soudu nebylo povinností jednotlivých představených ani žalovaného umožňovat žalobci, aby prokázal existenci podjatosti, která se nezakládala na žádných reálných poznatcích, ale pouze na domněnkách a spekulacích, resp. z moci úřední o tom vést dokazování. Pouhé ničím nepodložené tvrzení žalobce soud nepovažuje za relevantní námitku, k níž měly správní orgány vést složité dokazování či snad takovou spekulativní námitku vyvracet za situace, kdy žalobce žádné důkazy nenabídl ani neoznačil. Námitka podjatosti slouží k tomu, aby vyloučila z rozhodování ve věci úřední osoby, u nichž na základě relevantních indicií či důkazů existují pochybnosti o jejich nepodjatosti. Tak tomu však v nyní posuzovaném případě nebylo a toto účelové jednání žalobce nelze akceptovat a poskytnout mu soudní ochranu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017-31). Způsob, jakým žalobce uplatnil námitky podjatosti, hodnotí soud jako snahu o to, aby řízení co nejvíce prodlužoval. Ze správního spisu je zřejmé, že při započtení odvolacího řízení se správní orgány zabývaly námitkami podjatosti téměř rok. Takové snahy, směřující k paralyzování výkonu státní správy, nemají nic společného s ochranou jakýchkoli oprávněných zájmů a v principu škodí také ochraně veřejných subjektivních práv účastníků řízení před správními soudy (srov. shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 As 107/2013-30).

27. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu nadto skutečnost, že příjem z pokuty je příjmem správního orgánu, který pokutu ukládá, není bez dalšího důvodem pro vyloučení úřední osoby z projednávání a rozhodování správního deliktu či přestupku. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32, „[s]ituace, kdy orgán územního samosprávného celku rozhoduje v oblasti přenesené působnosti ve věcech, na kterých může mít zájem, není ničím výjimečným. Zajisté se pak nejedná o konstrukci protiústavní. V usnesení ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010-119, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl, že »[r]ozhoduje-li orgán územního samosprávného celku ve správním řízení ve věci, která se týká zájmu tohoto územního samosprávného celku, je důvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby dle § 14 odst. 1 správního řádu její zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky.“ Je tedy zřejmé, že v konkrétních případech mohou existovat okolnosti nasvědčující o podjatosti úřední osoby (skutečnost, že vybrané pokuty jsou příjmem obce, však takovou okolností sama o sobě není). To je však vždy nutné posuzovat v konkrétním případě a tak je poté zachována nestrannost rozhodování“. Tento závěr platí i pro námitky podjatosti, které vznášel žalobce, byť je formuloval mírně odlišně, když namítal existenci systému, kterým jsou jednotlivé úřední osoby finančně motivovány k tomu, aby rozhodovaly v neprospěch obviněných z přestupků právě na základě skutečnosti, že vybrané pokuty jsou příjmem obce, k níž jsou v pracovněprávním vztahu.
28. Soud rovněž nesdílí přesvědčení žalobce, že již samotný negativní přístup správních orgánů k provedení objektivního dokazování vzbuzuje pochybnost o nepodjatosti správního orgánu a že neprovádění navrhovaných důkazů svědčí pro existenci zmíněného systému odměňování. Ze samotné skutečnosti, že úřední osoby nepostupují v souladu s právními předpisy ještě nelze dovozovat jejich podjatost, neboť tento postup může mít různé příčiny. Podjatost je totiž speciálním institutem, který je definován v § 14 odst. 1 správního řádu. Pro naplnění dispozice této právní normy se vyžaduje právě kvalifikovaný poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům, který založí pochybnost o nepodjatosti úřední osoby. Bez tohoto specifického vztahu může být hypoteticky jednání úřední osoby kvalifikováno jako nezákonné, ale nikoli jako podjaté. Žalobní bod není důvodný.

Odchylka

29. Také ohledně tohoto žalobního bodu soud konstatuje, že zcela přebírá závěry, které přijal ve svém předchozím rozsudku. V tomto žalobním bodu žalobce sporuje odchylku odečtenou od naměřené rychlosti, když není uvedeno, proč byla odchylka právě 3 km/h, z čehož žalobce dovozuje nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí. Pokud pak žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že odchylka byla odečtena správně dle návodu k obsluze rychloměru, žalobce namítá, že návod k obsluze nebyl v řízení proveden jako důkaz a ani se nenacházel ve spise. Žalovaný tak postupoval v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016-31.
30. Žalovaný k tomu uvedl, že odchylka byla zohledněna ve prospěch žalobce a že není zřejmé, čeho se žalobce domáhá. Pokud jde o návod k obsluze, ten není v prvostupňovém rozhodnutí vůbec zmiňován. V replice k tomuto žalobnímu bodu žalobce znovu zopakoval své výhrady a dodal, že podstatou jeho námitky je, že není postaveno na jisto, zda nemělo být odečteno ještě více ve prospěch žalobce. Správní orgány tak v řízení neprokázaly, jaká je tolerance rychloměru, přičemž návodem k obsluze, který není součástí správního spisu, argumentoval žalovaný.

31. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce tuto námitku vznesl až v odvolání. Správní orgán I. stupně tak správně zkonstatoval, že výsledná hodnota překročení rychlosti byla stanovena s přihlédnutím k nejistotě měření, která činí 3 km/h ve prospěch žalobce. Nebyl zde tedy dle názoru soudu žádný důvod provádět důkaz návodem k obsluze a zakládat jej do spisu. Pokud jde o postup žalovaného, ten k odvolací námitce žalobce přezkoumal, zda nejistota měření byla stanovena správně, a zkonstatoval, že se tak stalo v souladu s návodem k obsluze rychloměru. Za těchto okolností nebyl ani žalovaný povinen provádět návodem k obsluze důkaz či jej zakládat do spisu, neboť pouze ověřil skutečnost, kterou žalobce namítal, aniž by však o takové věci mohl vzniknout skutečný spor. Návodem k obsluze by tak bylo dle soudu třeba provádět důkaz v souladu s žalobcem citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu například tehdy, pokud by žalobce předložil rozumnou a alespoň pravděpodobnou jinou verzi toho, jak se věci sebehly a k jejich objasnění by bylo potřeba provést důkaz návodem k obsluze. V daném případě se však jednalo pouze o ověření míry přesnosti rychloměru, tedy technické vlastnosti každého měřidla spočívající ve schopnosti s větší či menší přesností zachytit a matematicky vyjádřit určitý děj odehrávající se ve vnějším světě. Nelze však po správních orgánech požadovat, aby ve všech případech stále znovu zakládaly do spisů mnoho desítek stran návodu k obsluze jen proto, aby formálně byl takový dokument obsažen ve spisu. To by bylo jednak v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení a jednak s individuální povahou každé projednávané věci.
32. Nadto je soud toho názoru, že žalobci, resp. jeho zmocněnci ve správním řízení a jeho zástupci v soudním řízení je předmětný návod k obsluze znám, neboť by jinak nemohl jeho porušením argumentovat jak v odvolání tak nyní v žalobě. Zástupci pak rovněž musí být návod k obsluze rychloměru použitého v nyní souzené věci a tedy i předmětná odchylka 3 km/h při měření rychlosti do 100 km/h také známa, neboť byl zástupcem i v jiných věcech, v nichž šlo o měření rychlosti stejným rychloměrem (srov. např. rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 3. 2018, č. j. 15 A 187/2017-31, Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2018, č. j. 73 A 34/2017-63, Krajského soudu v Brně ze dne 12. 12. 2018, č. j. 41 A 5/2018-33, Krajského soudu v Hradci králové ze dne 26. 2. 2019, č. j. 28 A 12/2017-46 a další). Soud proto neuvěřil tvrzení žalobce, jehož znalosti o předmětu řízení je třeba posuzovat i s přihlédnutím ke znalostem a informacím, které má jeho zástupce, že mu není známa hodnota použité odchylky a že by se jednalo o skutečnost, o níž je skutečný spor. Ve světle shora uvedených skutečností soud považuje úvahu žalovaného za správnou a za plně přezkoumatelnou. Podstatou soudního řízení správního a předmětem činnosti tohoto soudu je ochrana veřejných subjektivních práv osob, nikoli přitakávání přemrštěně formálním požadavkům žalobce či jeho zástupce na způsob vedení správních řízení, v jehož důsledku by pak byla veřejná správa prakticky paralyzována ve své činnosti. Takovému zjevně účelovému podáváníí námitek vedeného snahou o odvedení pozornosti od podstatných okolností přestupkového jednání, nikoli o účinnou obhajobu, soudní ochrana nepřináleží. Žalobní bod není důvodný.

Uložení sankce

33. Žalobce namítá, že již v doplnění odvolání uváděl, že sankce byla uložena, aniž by správní orgán I. stupně přihlédl k polehčujícím či přitěžujícím okolnostem, a aniž by vyhodnotil, k čemu přihlédl, což je v rozporu s judikaturou, kterou žalobce v doplnění odvolání uvedl. Žalobce rovněž namítá, že se žalovaný nesprávně vypořádal s jeho námitkou, zda pro žalobce není příznivější užít zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o

nich, ve znění účinném do 31. 11. 2018 (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), což je v rozporu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Postup žalovaného podle § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky nebyl podle žalobce správný a odkazuje v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017-37. Žalobce rovněž namítá, že sankce je příliš vysoká vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně nezákonně zohlednil již zahlazené přestupky žalobce, což již namítal v odvolání. Žalovaný tak dle názoru žalobce porušil zásadu spravedlivého procesu a rozhodl nepřezkoumatelně a nezákonně.

34. Žalobce namítá, že správní orgán měl žalobci uložit sankci pouze podle § 125c odst. 5 písm. f) silničního zákona, podle § 125c odst. 5 písm. g) nikoli. Žalovaný tuto vadu neopravil a jeho rozhodnutí tak není jasné, přesné, určité a srozumitelné, jak vyplývá z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. 30 Ca 394/99 a z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23. Žalobce též namítá, že v prvostupňovém rozhodnutí je uveden odkaz na § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu, který však neexistuje. Pokud žalovaný prvostupňové rozhodnutí pro tuto vadu nezrušil, je i jeho rozhodnutí nezákonné.
35. Žalovaný k tomuto žalobnímu bodu uvádí, že s první částí žalobního bodu se vypořádal v napadeném rozhodnutí a stejně tak se touto okolností zabývá i rozhodnutí prvostupňové. Pokud jde o přestupky, k nimž bylo přihlédnuto, má žalovaný za to, že k nim přihlédnuto být mohlo s ohledem na § 16k zákona č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění účinném do 15. 2. 2019 (dále jen „zákon o Rejstříku“). Sankce byla správně uložena jak s odkazem na § 125c odst. 5 písm. f) tak písm. g) zákona o silničním provozu, neboť se žalobce dopustil dvou přestupků. Odkaz na § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu je písarskou chybou, která nemá vliv na zákonnost a lze ji kdykoli opravit opravným usnesením. Žalovaný má za to, že tuto chybu opravil napadeným rozhodnutím, které tvoří s prvostupňovým rozhodnutím jeden celek. Žalobce v replice trvá na tom, že se o písarskou chybu nemůže jednat s ohledem na vzdálenost písmene „g“ a „e“ na klávesnici a s ohledem na to, že dosud opravné usnesení nebylo vydáno.
36. Žalovaný nepochybil, pokud dospěl k závěru, že nová právní úprava odpovědnosti za přestupky není pro žalobce příznivější. Tuto úvahu sice nelze učinit na základě § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky, který je třeba chápat pouze v procesním, nikoli hmotněprávním smyslu, ale to nic na správnosti úvahy žalovaného nemění. Lze z ní totiž dovodit, že žalovaný nehodlal žalobci pokutu snížit pod zákonem stanovenou spodní hranici. Soud tak pouze doplňuje, že v právní úpravě trestů za přestupky, jichž se stěžovatel dopustil, nedošlo k podstatným změnám oproti právní úpravě účinné v době spáchání přestupku. Stěžovatel se porušením § 5 odst. 1 písm. a) a § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 a přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena souhrnná pokuta podle § 125c odst. 5 písm. f) a g) tohoto zákona. V obsahu těchto ustanovení zákona o silničním provozu k žádné změně nedošlo. Za změnu ve prospěch stěžovatele nelze považovat ani přepracování ustanovení o určení druhu a výměry sankce (nově „správního trestu“; srov. § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky) a podrobnější vymezení kritérií pro uložení pokuty (srov. § 38 až § 40 téhož zákona). Zbývá tedy ještě posoudit § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky o mimořádném snížení výměry pokuty, který by bylo v zásadě možné považovat za ustanovení, které je pro žalobce příznivější, než dříve platná právní úprava, která uložení pokuty pod dolní hranicí sazby

stanovené zákonem neumožňovala.

37. Zásada použití pozdější příznivější právní úpravy zakotvená v čl. 40 odst. 6 Listiny a provedená § 7 odst. 1 přestupkového zákona, resp. § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, je konkretizována v § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky takto: *„Na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.“*. V rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018-45, se Nejvyšší správní soud podrobně nastolenou otázkou zabýval a v obdobném případě dospěl k závěru, že *„[p]oužití zásady retroaktivity ve prospěch pachatele by tedy v úvahu připadalo, avšak pouze v případech, na které by toto ustanovení alespoň teoreticky mohlo dopadat.“*. Ustanovení § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky taxativně vypočítává případy, v nichž připadá aplikace mimořádného snížení pokuty v úvahu. Žalobce přitom vůbec neuvádí, která z hypotéz má dopadat na jeho situaci a neuváděl to ani v odvolání. V žalobě tak pouze opět obecně tvrdí, že žalovaný se touto úvahou měl zabývat, jakoby žalobci nezáleželo na to, aby mu pokuta byla snížena, ale pouze na tom, aby dosáhl zrušení napadeného rozhodnutí. Z jiné části žalobního bodu lze dovodit, že žalobce považuje uloženou pokutu za nepřiměřeně vysokou, šlo by tedy o případ podle § 44 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky. Toto své tvrzení však žalobce nijak nekonkretizuje, nedokládá své osobní poměry, aby tak soud přesvědčil, že by aplikace tohoto institutu v jeho případě alespoň hypoteticky přicházela v úvahu a ani ze spisu nelze takové skutečnosti seznat.
38. Přestupky žalobce bez dalšího nebyly spáchány za okolností, které by samy o sobě zakládaly potřebnost úvah o aplikaci institutu mimořádného snížení pokuty. Žalobce se nadto dopustil přestupků dvou, z nichž jeden spočíval v poměrně vysokém překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci. Správní orgány současně neshledaly žádné polehčující okolnosti a pokutu tak uložily jen mírně nad polovinou zákonné sazby. Nelze tedy jednak ani předpokládat, že by v případě žalobce vůbec byly naplněny podmínky typově vypočtené v § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a jednak očekávat, že by tento institut za daného stavu věci správní orgány aplikovaly. Soud pak v této souvislosti znovu připomíná, že z formulace odvolání nelze mít za to, že by se žalobce u žalovaného domáhal aplikace tohoto mimořádného institutu na jeho konkrétní případ, ale domáhal se obecné úvahy o tom, zda nová právní úprava odpovědnosti za přestupky je pro něj příznivější a té se mu dostalo.
39. K části žalobního bodu, v níž žalobce brojí proti tomu, že bylo přistoupeno k již zahlazeným přestupkům, soud uvádí, že u přestupků zákon sice nezná pojem „zahlázení“ tak jako je tomu u trestných činů (srov. § 105 trestního zákoníku). Nicméně s ohledem na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu o analogickém používání institutů trestního práva v přestupkovém řízení, pokud použitelná relevantní úprava chybí a je-li to pro přestupce výhodnější, je třeba i institut zahlázení analogicky aplikovat při zohledňování dříve spáchaných přestupků jako přítěžující okolnosti. Přestupky podle zákona o silničním provozu se nezapisují do evidence přestupků, neboť to zákon nestanoví (srov. § 91 přestupkového zákona, nyní § 106 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky). Na přestupky podle zákona o silničním provozu se aplikuje § 119 odst. 2 písm. g) tohoto zákona, který stanoví, že *„[r]egistr řidičů obsahuje evidenci spáchaných přestupků podle tohoto zákona,“*, aniž by současně bylo stanoveno, kdy či zda vůbec se z evidence vyřadí. Relevantní právní úprava tedy nestanoví nic o tom, po jakou dobu se má ke dříve

spáchaných přestupků přihlížet. Již v rozsudku ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010 -55, však Nejvyšší správní soud judikoval, že „[s]právní orgán je při rozhodování o výši sankce (ve smyslu § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) za přestupek (zde za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích) povinen hodnotit, zda není při přihlédnutí k pachateli dříve uloženým trestům možné využít analogicky institut trestního práva zahlázení odsouzení.“.

40. Ze správního spisu soud zjistil, že se žalobce přestupků podle zákona o silničním provozu dopustil v letech 2011, 2012 a 2016, přičemž v prvním a posledním případě šlo o překročení nejvyšší povolené rychlosti. I od právní moci rozhodnutí o posledním z nich však v době vydání prvostupňového rozhodnutí uplynula doba delší než jeden rok, kterou je třeba jako nejmírnější analogicky ve vztahu k přestupkům aplikovat podle § 105 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 106 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Správní orgány tak nemohly přihlédnout k těmto dříve spáchaným přestupkům žalobce, neboť v době rozhodování správního orgánu I. stupně tomu bránila fikce zahlázení přestupku. Ovšem v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 As 281/2017-33, mohly tyto přestupky správní orgány zohlednit při hodnocení osoby žalobce. Soud tak akceptuje formulaci na str. 4 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, které rozumí tak, že správní orgán hodnotil osobu žalobce nahlédnutím do jeho evidenční karty řidiče. Z prvostupňového rozhodnutí nelze dovodit, že by správní orgán I. stupně přihlížel k dříve spáchaným přestupkům jako k přitěžující okolnosti, neboť nijak blíže nerozebíral obsah rozhodnutí o nich a tedy ani jakých porušení pravidel silničního provozu se dříve žalobce dopustil. Žalovaný pak úvahu správního orgánu I. stupně aproboval, nic dalšího neuvedl a zkonstatoval, že výši pokuty považuje za odpovídající okolnostech nyní spáchaných skutků. Nelze tak dovodit, že by přihlížel k přestupkům, kterých se žalobce dopustil dříve jako k přitěžující okolnosti. Soud se již výše zabýval rozbořem protiprávního jednání žalobce a konstatuje, že s ohledem na okolnosti spáchání a na to, že se žalobce dopustil dvou přestupků, neshledal výši uložené pokuty zjevně nepřiměřenou.
41. Pokud jde o námitku nesprávného použití ustanovení § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, pak soud dává za pravdu žalovanému, že prvostupňové rozhodnutí je v této části bezvadné, neboť žalobce se dopustil dvou přestupků. Bylo tedy zcela na místě citovat obě aplikovaná písmena § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, a to již jen proto, aby bylo zřejmé, z jakých zákonných sazeb správní orgán I. stupně vycházel při aplikaci absorpční zásady podle § 12 odst. 2 přestupkového zákona. Stejně tak dává soud žalovanému za pravdu, že odkaz na § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu, který neexistoval a neexistuje, lze nahlížet prizmatem chyby v psaní ve smyslu § 18 odst. 6 správního řádu bez jakéhokoli dopadu na přezkoumatelnost či zákonnost rozhodnutí. Nadto, žalovaný tuto chybu v psaní zkonsumoval napadeným rozhodnutím, v němž jsou všechna ustanovení uvedena správně. Chyba v psaní se nacházela v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, nikoli v jeho výroku a žalovaný tak neměl zákonný důvod přistoupit k jeho změně. Stejně tak nebylo jeho povinností výslovně v odůvodnění napadeného rozhodnutí opravu této chyby v psaní zmínit, neboť ze své povahy neměla a ani nemohla mít žádný dopad na zákonnost či přezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí. Žalobní bod není důvodný.
42. V samém závěru žaloby projevil žalobce nesouhlas se zveřejňováním jeho a osobních údajů jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Současně konstatoval, že nejde o žalobní námitku, ale o upozornění

určené Nejvyššímu správnímu soudu. Jelikož toto sdělení nesměřuje proti napadenému rozhodnutí a netýká se ani činnosti zdejšího soudu, dále se jím nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

43. Vzhledem k tomu, že žalobní body nejsou důvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
44. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení jako celku úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Rozhodující je celkový úspěch strany žalující či žalované podle konečného výsledku celého řízení vyvolaného žalobou, tj. úspěch v řízení o žalobě, bez ohledu na dílčí úspěch, který žalobce zaznamenal v řízení o kasační stížnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2016, č. j. 7 As 113/2016-23, bod 27). Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost a ostatně ji ani nepožadoval.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 4. listopadu 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně